

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
TINA

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
TINA

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 039 - 5

hana repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
TINA

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2020

Prológ

Pýtali ste sa niekedy sami seba, či majú domy dušu?

Vidím vás v duchu a chápem, že vám je táto otázka smiešna, aj ten úškrn okolo vašich úst. No skúste si na moment predstaviť, že ste takou budovou. Vítate nových majiteľov, väčšinou vo dvojici, a potom sledujete to, ako sa ich počet rozrastá. Dom sa plní lomozom, ak ste mali pri výbere majiteľov šťastie, tak len občasnými hádkami rodičov a šantením malých detí. Nenechajte sa spliešť... Už čoskoro to šantenie prerastie do pubertálneho šomrania a trieskania dvermi, lebo po spackanej písomke niekto zmenil heslo na wifi. Potom ten dom sleduje tiché tajné schôdzky pod verandou, ukradnuté plaché bozky a tajne zliezanie po od-

kvapovej ríne. A aj opätovné návraty o niečo neskôr. Pridržiavajúc sa rebríka, po ktorom sa ťahajú ruže, s kolenami trasúcimi sa od potláčanej túžby, nielen byť už konečne dospelý. To ticho, po ktorom ste pri malých deťoch tak túžili, príde však nečakane rýchlo a po rokoch, až na občasné návštevy, je ho v ňom čoraz viac. Dom tichne, počuje už len šepot dvoch starcov, čo tu ostali. Aj to len ak mali šťastie a ich počet osud nerozdelil na polovicu. A potom zrazu... zostane úplne ticho. Jedna generácia sa vytratí, ale ten dom tu ešte stále stojí. Aj s vrzgajúcim šiestym schodom a okenicou nad verandou, čo sa nikdy nedala poriadne zatvoriť.

A možno smúti...

Kapitola 1

„Toto je približná cena za rekonštrukciu. Plus-mínus.“

Majiteľ firmy, ktorú Sebastian požiadal o kalkuláciu opráv, mu strčil pod nos papier so sumou, pri ktorej mal problém prehltnúť. Vysoké päťmiestne číslo mu vyrazilo dych rýchlejšie ako kopanec indického slona, ktorého vlni fotil do kalendára ochranárov prírody. Vedel, že treba na dome čoto urobiť, no ani vo sne nerátal s tým, že je nutné opraviť strechu, odstrániť z izby na poschodí plesninu, čo sa tam vďaka deravej streche udomácnila, a aj renovácia kúpeľne bude oveľa drahšia, ako očakával. Žltý dom, ako ho všetci v jeho rodine už niekoľko generácií volali, už dávno nebol žltý. Farba na fasáde vybledla, kde-tu sa olúpala. Dom

patril otcovej rodine už niekoľko storočí, ale keďže jeho otec sa oň príliš nestaral, účet dostal teraz on.

Musím s vami hovoriť. Dnes večer. Je to s úrne.

Za správou, ktorú napísal do skupiny v telefóne, ktorú zdieľal so svojimi súrodencami, sa okamžite ozvali nesúhlasné odpovede.

Ja dnes večer nemôžem. Mám niečo fakt dôležité. Denisova odmietavá odpoveď prišla ako prvá. Samozrejme... Pre jeho mladšieho brata nebolo nič dôležitejšie ako nejaké rande.

Musí to byť akurát dnes? Práve som sa vrátila zo zámoorského letu a som neskutočne utahaná. Chcela som si dať pohár vína a ísť skoro spať. Lilly, jeho mladšej sestry, jeho dnešný plán tiež nebol pochuti.

Videl, že Tina, staršia z jeho dvoch sestier, tú správu tiež prečítala, no odpoveď od nej nedostal. To ho nahnevalo ešte viac ako frflanie od Denisa a Lilly. Počkal ešte hodnú chvíľu, no keď nič nenapísala, zobral mobil a naštvane natukal:

***JE MI ÚPLNE JEDNO, AKÉ MÁTE PLÁNY.
AK SA NEMIENI NIEKTO Z VÁS POSTARAŤ
SÁM O DOM, ČAKÁM VÁS TU O SIEDMEJ!!!***

Keď krátko pred siedmou odomykal dvere rodičovského domu, nebol si istý, či naozaj prídu, ale už jednoducho nemohol ďalej strkať hlavu do piesku. Bol najstarší zo všetkých súrodencov, a tak cítil na svojich pleciach najväčšiu zodpovednosť.

Pri zvuku brzdiacej motorky sa mu uľavilo. Denis predsa len odsunul svoje plány. Cez okno sledoval, ako zaparkoval, zosadol a obzeral sa okolo seba. Sebastian presne vedel, čo jeho brat cíti. Od smrti rodičov pred dvoma rokmi tu boli len zo párkrát. Pomalými ťažkými krokmi v motorkárskych čižmách stúpал po schodoch k vchodovým dverám. Otvoril mu ich a namiesto pozdravu len kývol hlavou.

„Myslel som, že privezieš aj Lilly.“ Denis sa objavil len zriedka niekde bez svojej dvojčky.

„Volal som jej, ale povedala, že musí ešte niečo zariadiť a príde sama, priamo sem.“

„Tina sa neozvala?“ Denis vyslovil nahlas otázku, ktorú mu chcel Sebastian práve položiť.

„Neviem, ale niečo sa s ňou deje,“ pokračoval bez toho, aby vyčkal na odpoveď.

„V poslednej dobe je nejaká divná. Vieš niečo viac?“ Denis už od detstva zdieľal svoje tajomstvá s Lilly a Sebastian zasa s Tinou, hoci oni dvojč-

ky neboli. Boli si ale vekovo bližší. Tina bola len o rok mladšia od Sebastiana. Tento rok oslavovala dvadsiate siedme narodeniny. Denis a Lilly mali dvadsaťtri.

Sebastian namiesto odpovede len pokrútil hlavou. Aj on to už spozoroval a to, že už aj Denis, ktorý si všimol naozaj máločo, niečo postrehol, nevestilo nič dobré. Mal by sa s Tinou vážne porozprávať.

„Fajn, tak počkáme aspoň na Lilly. Tina zrejme nepríde. Neodpovedala na správu a ani nezdvihla, keď som jej volal.“

Vošli do kuchyne, vzali si každý jednu plechovku piva, čo tu zostali po poslednej návšteve, a vrátili sa pred dom. Sadli si na schody presne tak ako kedysi, keď boli deti. Sebastian mal pocit, že v nasledujúcom okamihu bude počuť z kuchynského okna mamino volanie na večeru. No jej mäkký nežný hlas navždy zmĺkol už pred dvoma rokmi. Od toho dňa, keď s otcom zahynuli v horách, si každý deň vyčítal, že sem, odkedy sa odsťahoval, chodil tak zriedka. Jeho život bol naplnený prácou, cestovaním a zábavou. Mal pocit, že si konečne plní svoj sen a domov sa preto vracal len zriedka. Správa o smrti rodičov ho zastihla celkom nepripraveného. Zo sekundy na sekundu zostal najstarší v rodine. Odvtedy na svojich pleciach cítil

nesmiernu farchu zodpovednosti, hoci všetci štyria boli už dávno dospelí. Zo spomienok ho vytrhol príchod taxíka. Lilly otvorila dvere a okamžite ho obdarila nahnevaným pohľadom.

„Práve dnes? To fakt? Musel si ma sem vytiahnuť naozaj práve dnes?“ Jej hnedé vlasy s blond melírom boli trochu strapaté a naozaj pôsobila unavene. On jediný nikdy nebol jej prácou letušky nadšený, ale na jeho názor pri výbere svojho povolania nekládla dôraz. Hoci ho to vo vnútri ešte stále štvalo, tváril sa, že je nad vecou.

Teraz sa nenamáhal odpovedať jej, lebo jeho pozornosť pritiahli otvárajúce sa dvere taxíka na druhej strane. Netušil, že Lilly so sebou plánuje niekoho priviesť. Dvere sa otvorili, no dve, tri minúty z nich nikto nevystúpil. Len taxikár otvoril kufor auta a vyložil z neho veľký strieborný kufor spolu s plátennou cestovnou taškou. Pri pohľade na tú batožinu Sebastian okamžite vedel, kto z toho taxíka o chvíľu vystúpi.

Tina sa pomaly vysúkala z auta a zostala nerozhodne stáť. Pol tváre jej zahaľovali obrovské slnečné okuliare. Mal pocit, akoby sa rozhodovala, či nemá znova nasadnúť a zmiznúť. Dlhé, o niekoľko odtieňov svetlejšie vlasy ako mala Lilly, mala sčesané do tváre. Videl a vedel, že je to jeho sestra, no napriek tomu mal pocit, že hľadá na cudzieho člo-

veka. Z celej jej bytosti sálala akási neprístupnosť.

Lilly medzitým podala taxikárovi bankovku a zdvihla Tinin kufor aj cestovnú tašku.

Sebastian nebol z tejto situácie vôbec múdry. Odložil prázdnu plechovku od piva, zišiel po schodoch a zastal najskôr pri Lilly.

„Zbadala som ju po ceste sem. Išla peši a ťahala za sebou kufor aj s taškou. Vtiahla som ju do taxíka takmer nasilu. Ale doteraz mi nepovedala ani slovo. Len na mňa hľadá a mlčí... Skús to ty.“ S tými slovami mu podala kufor aj tašku a podišla k Denisovi, ktorý stál opretý o zábradlie. Mlčky mu zobrala pivo z ruky a dala si výdatný hlt. Taxík odišiel a Tina tam len ďalej stála a mlčala.

„Tina, stalo sa niečo?“ Sebastian pristúpil bližšie. Pozerala na neho, teda aspoň si myslel, že na neho hľadá, lebo ešte stále nezložila tie obrovské slnečné okuliare napriek tomu, že bolo zamračené. Položil jej batožinu na zem a inštinktívne sa načiahol, aby ju objal na privítanie.

Pri jeho pohybe urobila krok späť.

„Tuti?“ pridal ešte jej prezývku, aby k nej prenikol.

Vydala zo seba akýsi kvílivý zvuk, ktorým zrejme chcela protestovať, a tak sa opäť stiahol.

„Pod' dnu,“ dodal napokon bezradne, zobral jej kufor a tašku si prehodil cez plece.

Kapitola 2

„Musíme sa rozhodnúť, čo s domom,“ vybalil na nich, len čo sa všetci pohodlne usadili. Zostali v kuchyni, lebo nábytok v ostatných izbách bol pozakrývaný bielymi plachtami.

„A čo by sme s ním mali urobiť?“ Lilly na neho nechápavo hľadela.

„Dúfam, že ho nechceš predať?“

Sebastian neodpovedal, čo ju okamžite popudilo.

„Sebastian! Ja som proti. Je to náš domov.“

„Toto je predbežná kalkulácia opráv, ktoré sú už teraz nevyhnutné.“ Všetci šokovane hľadeli na papier, čo medzi nich položil na stôl.

„Zdôrazňujem, že predbežná. To, čo otec s mamičkou našetrili, pokryje ledva polovicu sumy.“

Nastalo ticho.

„Každý z nás má svoj prenajatý byt alebo izbu, teda až na Tinu. Dom stojí prázdny a chátra...”

Ani jemu sa táto myšlienka nepáčila, ale pokúšal sa myslieť triezvo a vysvetliť im, že predaj by bol to najrozumnejšie riešenie. Nikto z nich sa po smrti rodičov nehrnul ísť sem bývať. Dom stál na okraji mesta, bol od ruky. Bol zbytočne veľký, náklady na jeho údržbu boli vysoké a pre nich troch, ako single, priveľký. Konečné rozhodnutie, čo s domom po smrti rodičov urobia, odkladali vždy na neskôr.

„Momentálne sa nehnuteľnosti v tejto štvrti predávajú dobre. Je po nich slušný dopyt. Teraz by sme za dom dostali obstojnú sumu, ktorú by každý z nás mohol investovať do svojej budúcnosti.”

„To nemôžeš myslieť vážne!“ Denis, ktorý doteraz sedel na pracovnej doske kuchynskej linky, zoskočil na zem a prekrížil si ruky na hrudi.

Sebastian po ňom hodil nahnevany pohľad. Práve u neho rátal s väčšou podporou. Očakával, že to bude práve on, kto mu pomôže priviesť dievčatá k tomu, aby mysleli pragmaticky. Navyše, Denis bol vždy švorc. Jeho životný štýl, drahé motorky a iba sem-tam práca medzi žúrkami, mu neumožňovali dopracovať sa k nejakým úsporám.

Tina mlčky sedela nehybne na stoličke. Ešte stále mala slnečné okuliare a hľadela kamsi von cez zaprášené kuchynské okno. Aj jej pasívne správanie Sebastiana rozčulovalo.

„Čo budeme mať z toho, ak tento dom úplne spustne? Mamu ani otca to späť už neprivedie. A nám by sa s pár desiatkami tisíc eur na účte tiež dýchalo lepšie.“

Denis len znova čosi odfrkol.

„Nemyslite si, že mne to padne ľahko. Ale som najstarší, mám najväčšiu zodpovednosť.“

„Prosím ťa, netvár sa, ako keby si nám musel robiť náhradných rodičov. Sme predsa všetci dospelí. Obete z tvojej strany fakt nie sú namieste,“ protirečil mu ostro Denis.

Tina sa zrazu postavila.

„Ja nepredám. Nemám kam inam ísť.“ Boli to prvé slová a vôbec jej prvá slovná reakcia, odkedy prišla. Doteraz sa zdalo, že je duchom neprítomná.

Po jej vyhlásení zostalo v miestnosti hrobové ticho.

„Ako to myslíš, že nemáš kam ísť?“ Sebastian nechápal, čo mali jej slová znamenať, lebo spolu s manželom vlastnili krásny dom. Jej poznamka bola nelogická.

„Sťahujem sa sem. Iný domov už nemám.“

Kapitola 3

„Môžeš mi, dopekla, vysvetliť, čo sa stalo?“

Pokrčila ramenami.

„Ublížil ti Adam nejako?“

Neodpovedala, jej plecia sa však roztriasli a potom s priduseným vzlykom opustila kuchyňu. Počuli, ako vyšla na poschodie vlečúc s hrmotom svoj kufor, ktorý pri každom kroku narážal do starých drevených schodov, a potom sa s tupým úderom zabuchli dvere na jej izbe.

„Myslím, že táto debata práve skončila. Zisti, čo je vo veci. Ak niekomu niečo povie, tak tebe. Ale zrejme sa s Adamom len pohádali.“

„Ak jej niečo urobil, zabijem ho.“ Sebastian cítil, ako v ňom narastá zlosť.

„Daj mi potom vedieť, čo si zistil. Lutujem, ale fakt už musím ísť. Maj sa brácho.“ Denis ešte pobozkal Lilly na líce a zmizol.

Sebastian zostal bez slova sedieť oproti Lilly. Obaja na seba mlčky hľadeli.

„A teraz?“

Na jej otázku nemal žiadnu odpoveď. Nemal tušenia čo teraz.

„Išla by som za ňou, ale ak potrebuje psychickú podporu, bude chcieť skôr teba. Vždy to tak bolo.“

Chvíľu po Denisovi odišla aj Lilly a on sa vybral na poschodie. Pred Tininou izbou na moment zastal a potom energicky zaklopal. Napriek tomu, že sa mu nedostalo žiadnej odpovede, vošiel. Závesy boli zatiahnuté, kufor aj cestovná taška boli položené hneď vedľa postele. Tina ležala skrútená na posteli a tvárila sa, že spí. Sadol si na okraj a chvíľu ju uprene sledoval.

„Tuti...“ Žiadna odpoveď, žiadna reakcia.

„Netvár sa, že spíš. Na to ti neskočím.“ Keď ani teraz neodpovedala, odmietol ďalej hrať túto hru a opatrne jej zložil okuliare. Uľavilo sa mu, keď zbadal, že pod nimi neskrývala modriny, ale len opuchnuté a uplakané oči. Keď ju dnes zbadal, na moment sa preľakol, že ju jeho švagor fyzicky napadol, aj keď mu to k nemu vôbec nesesedelo. Ale Sebastian často neveril ani sebe. Tina opatrne otvorila oči.

„Nechceš mi povedať, čo sa stalo, Tuti?“

V očiach sa jej objavili slzy, a tak ich znova ztvorila. Sebastian to nechápal. Len pred niekoľkými týždňami bol u nich v nedeľu na obede. Počas celého obeda sa smiali. Nič nenasvedčovalo tomu, že by mali s Adamom nejaké problémy a teraz...

„Tina?“ No Tina len potriasla hlavou.

„Naozaj tu chceš zostať?“ Namiesto odpovede si prikryla hlavu prikrývkou, ale on aj tak videl, ako sa celá trasie. Prikryl ju teda dekou, hoci nevoňala práve najvábnejšie, potichu opustil izbu a nechal ju samu. Vrátil sa na prízemie, posťahoval biele plachty z nábytku v obývačke a hodil ich do práčky. Na počudovanie ešte stále fungovala. Potom krátko vyvetral, aby sa v dome vymenil vzduch, nastavil kúrenie, nakúpil v neďalekom supermarkete, a keď uložil potraviny do chladničky, zakričal do ticha smerom na poschodie, že odchádza. Rozhodol sa dopriať Tine trochu času a vrátiť sa do svojho vlastného bytu. Dúfal, že keď sa vyspí, konečne sa dozvie, čo sa vlastne stalo. Bol len niekoľko sto metrov od domu, keď mu zazvonil mobil. *Adam*. Práve chcel zdvihnúť, keď zbadal policajné auto, čo išlo v protismere, a tak hovor zrušil. Mastná pukuť by dnes skvele zapadla do tohto otrasného dňa. Keď zaparkoval pred domom, kde býval, sedel jeho švagor na múriku pred domom a fajčil.

„Čo si jej urobil?“ Sebastian rázne vyšiel z auta a ponáhlal sa k nemu.

„Kde je?“ Adam zahasil cigaretu o múrik a postavil sa Sebastianovi oproti. Ten ho chytil pod krk a pritlačil o plot.

„Pýtal som sa, čo si jej urobil?“

Adam nahnevane udrel po jeho rukách.

„Pusti ma, ty idiot, a povedz mi, kde je.“

Bolo to po prvýkrát, čo sa spolu rozprávali takýmto tónom, hoci boli Tina a Adam manželmi už niekoľko rokov.

„Myslel som, že je u teba. Nechápem, čo sa stalo. Musím s ňou okamžite hovoriť.“

„Zbil si ju?“

„Si normálny? Ani som nebol doma. Pred dvoma hodinami som sa vrátil zo služobnej cesty a akosi som namiesto milujúcej manželky a teplej večere doma našiel list, v ktorom mi oznamuje, že medzi nami dvoma je koniec. Odchádza a nemám sa pokúšať kontaktovať ju. Jej právnik sa so mnou spojí ohľadne rozvodu. Chápeš to?“

Sebastian konečne uvoľnil zovretie a pustil ho.

„Tak čo sa potom, dočerta, stalo?“ zrúkol, lebo teraz mal o Tinu ešte väčší strach.

„Ako to mám vedieť?“ Adam taktiež kričal.

„Keď som odchádzal, vyprovádzala ma šťastná a veselá a zrazu nájdem doma správu o rozvode?